

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců Mgr. Jana Šmakala a Mgr. Jaroslavy Křivánkové ve věci

žalobce:	**Hubertus Tuřany z.s.,** sídlem Odrava 43, Odrava zastoupen advokátkou Mgr. Ing. Ludmilou Brodníčkovou, sídlem K. H. Borovského 379, Sokolov
proti žalovanému:	**Krajský úřad Karlovarského kraje,** sídlem Závodní 353/88, Karlovy Vary
za účasti osob zúčastněných na řízení:	1) **Lesy České republiky, s.p.,** sídlem Přemyslova 1106/19, Hradec Králové 2) **Honební společenstvo Tuřany,** sídlem Odrava 43, Odrava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 1. 2024, č.j. KK/6366/ZZ/23-4,

takto:

I. Žaloba se z a m í t á.

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

III. Žádná z osob zúčastněných na řízení n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se žalobou ze 7. 3. 2024 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 1. 2024, č.j. KK/6366/ZZ/23-4 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž byla k odvoláním žalobce a osoby zúčastněné na řízení 2) změněna výroková část rozhodnutí Městského úřadu Sokolov (dále jen „*prvoinstanční orgán*“) ze dne 6. 10. 2023, č.j. MUSO/126079/2022/OŽP/JISK (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), v rozsahu vymezení účastníků řízení, ve zbytku bylo prvoinstanční rozhodnutí potvrzeno a odvolání zamítnuta. Prvoinstančním rozhodnutím bylo rozhodnuto tak, že dle § 30 odst. 1 zákona č. 449/2001 Sb., o myslivosti (dále jen „*zákon o myslivosti*“) se k honitbě Kladská přičleňují 1) pozemky o celkové výměře 53,7301 ha v katastrálních územích Kamenný Dvůr, Štědrá u Kynšperka nad Ohří a Zlatá u Kynšperka nad Ohří, jejichž soupis je uveden v příloze č. 1 rozhodnutí, 2) části pozemků o celkové výměře 17,1986 ha v katastrálních územích Kamenný Dvůr a Štědrá u Kynšperka nad Ohří, jejichž soupis je uveden v příloze č. 2 rozhodnutí, a že dle § 30 odst. 2 zákona o myslivosti náleží vlastníkům přičleněných pozemků od držitele honitby náhrada.

2. Žalobce současně požadoval zrušení i prvoinstančního rozhodnutí.

II.

Žaloba

3. Žalobce uvedl, že je spolek založený z důvodu sdružování svých členů za účelem společného zájmu, jímž je ochrana přírody a krajiny, a zejména společné provádění myslivosti. Žalobce je také uživatelem honitby Tuřany sousedící s honitbou Kladská. Jeho členové jsou jednak vlastníci pozemků začleněných v honitbě Tuřany a současně také osoby, které nejsou vlastníky honebních pozemků v dotčené honitbě a někteří z nich jsou také vlastníky pozemků, avšak v sousední honitbě Kladská. Žalovaný potvrdil rozhodnutí, že pozemky některých členů žalobce, kteří požádali v jiném řízení o změnu u svých pozemků z důvodu změny vlastnictví a jejich přiřazení do honitby Tuřany, přičlenil k honitbě Kladská. Žalovaný tak neoprávněně zasáhl do práva a přání vlastníků pozemků, a žalobce tak „*nemůže na pozemcích sousedních vlastníků (s nimiž má honitba Tuřany společnou hranici), kteří projevili přání své pozemky přiřadit do honitby Tuřany a na těchto provozovat právo myslivosti žalobcem a docílit tak eliminace škod, které neustále lesní zvěří vznikají*“.

4. Žalobce považuje napadené rozhodnutí za nezákonné pro rozpor se zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „*správní řád*“) a zákonem o myslivosti a za nepřezkoumatelné a nesprávné pro nesprávnost právního posouzení v řízení u prvoinstančního orgánu, který se dopustil řady vad.

5. Důvody, pro které žalobce rozhodnutí napadá, vymezil žalobce takto:

   - procesní vady z hlediska nesprávného posouzení procesních postupů u dvou samostatných řízení namísto jejich spojení dle § 140 správního řádu. Řízení o uvedení honitby Kladská do souladu se zákonem o myslivosti dle § 30 odst. 1 předmětného zákona bylo upřednostněno před dřívějším řízením o žádosti o změnu honiteb dle § 31 odst. 4 zákona o myslivosti;
   - napadené rozhodnutí nemohlo být vydáno s ohledem na podání žádosti o změnu honiteb dle § 31 odst. 4 [zákona o myslivosti] z roku 2017 a roku 2020, čímž je dána překážka pro řízení o přičlenění honebních pozemků dle § 30 odst. 1 zákona o myslivosti. Dosud nebylo rozhodnuto o žádosti o změně honiteb dle § 31 odst. 4 zákona o myslivosti;
   - napadené rozhodnutí trpí vadou z hlediska nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, jelikož odůvodnění výroků napadeného rozhodnutí je v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu;

- napadené rozhodnutí nevypořádává veškeré námitky účastníků řízení;
- napadeným rozhodnutím nebyla respektována vůle vlastníků honebních pozemků a nebyly řádně posouzeny zásady řádného mysliveckého hospodaření.

6. K *procesním vadám v předcházejícím řízení* žalobce uvedl, že správní orgán zatížil předcházející řízení vadou, když nerespektuje podání vlastníků pozemků a členů Honebního společenstva Tuřany, kteří již v roce 2017 žádali správní orgán, aby jejich pozemky byly přičleněny k honitbě Tuřany, a to již před tím, než vyšlo najevo, že uvnitř honitby Kladská se nachází pozemky, o nichž nebylo nikdy rozhodováno a přináležely do zaniklé honitby AVENA ZLATÁ. K nabytí pozemků jednotlivých vlastníků došlo po rozhodné době, tito vlastníci požádali o přičlenění k honitbě Tuřany a díky průtahům na straně správního orgánu docházelo následně ke změnám vlastnických práv, což bylo jen ke škodě, jak současných uživatelů i vlastníků.

Nesprávné posouzení otázky přednosti řízení (překážka litispendence)

7. Dle žalobce bylo řízení předcházející napadenému rozhodnutí zatíženo vadou, když správní orgán poté, co bylo nadřízeným orgánem dne 20. 1. 2023 pod č.j. KK/197/ZZ/23-3 zrušeno usnesení o přerušení [řízení] dle § 64 odst. 1 písm. c) správního řádu v tomto řízení pod sp.zn. MUSO/126079/2022/OŽP/JISK pokračoval s vysloveným právním názorem, že přednost řízení připadá na rozhodnutí o přičlení volných honebních pozemků, které považuje za předběžnou otázku pro řízení o změně honiteb pod sp.zn. MUSO/68757/2019/OŽP/SABI. Následně tak došlo dne 9. 5. 2023 pod č.j. MUSO/47058/2023/OŽP/JISK k přerušení řízení o žádosti ve věci změny honiteb Kladská a Tuřany dle § 31 odst. 4 [zákona o myslivosti] z roku 2017 a roku 2020. Dále v řízení předcházejícím napadenému rozhodnutí, a to ve věci přičlenění volných pozemků, které bylo vyvoláno z podnětu řízení o změně honiteb Kladská a Tuřany, v němž byly zjištěny určité nesrovnalosti ve spojitosti se zaniklou honitbou AVENA ZLATÁ, správní orgán v květnu 2023 spojil ke společnému projednání řízení o žádosti držitele honitby Kladská a řízení z moci úřední. K tomuto přistoupil poté, co žádost ze dne 8. 12. 2022 držitele honitby Kladská (Lesy ČR s.p.) o přičlenění konkrétních volných pozemků vycházela pouze z informací dříve zahájeného řízení o změně honiteb (MUSO/68757/2019/OŽP/SABI), tedy z moci úřední rozšířil řízení o ostatní volné pozemky a části pozemků ležících uvnitř honitby Kladská, které v žádosti držitel honitby Kladská neuvedl. Prvoinstanční orgán toto dříve zahájené řízení o změně honiteb výslovně označuje jako „*související*“ (str. 3).

8. Z výše uvedeného dle žalobce nevyplývá, z jakého důvodu obě řízení, tj. o přičlenění volných pozemků a o změně honiteb Kladská a Tuřany, které navíc označuje jako související, správní orgán usnesením nespojil do jednoho řízení a neúčelně o těchto bude rozhodovat separátně. Žalobce má za to, že správní orgán tak má učinit z moci úřední. Žalobce má z hlediska efektivity a hospodárnosti řízení s poukazem na veškeré dopady za to, že spojení těchto dvou odlišných řízení je na místě, a proto současně s tímto podáním žádá, aby správní orgán postupoval dle § 140 správního řádu a tato řízení spojil a vydal jedno rozhodnutí. Jiný postup správních orgánů žalobce hodnotí jako účelový, kdy rozhodnutí o změně honiteb podle § 31 odst. 4 zákona o myslivosti předřadily přičlenění volných pozemků podle § 30 odst. 1 téhož zákona, čímž účelově uměle vytvořily souvislost mezi pozemky, které by jinak za souvislé bylo možné prohlásit také ve vztahu k pozemkům v honitbě Tuřany, s nimiž mají společnou hranici. Absence rozhodnutí o spojení obou řízení může představovat vadu, která by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí, tím spíše je-li řízení o přičlenění volných pozemků zahájeno jednak na základě žádosti (obsah žádosti je shodný s předmětem řízení o změně honiteb), ale i z moci úřední.

9. Podle § 140 odst. 1 správního řádu může správní orgán na požádání účastníka nebo z moci úřední usnesením spojit různá řízení, k nimž je příslušný, pokud se týkají téhož předmětu řízení nebo spolu jinak věcně souvisejí anebo se týkají týchž účastníků, nebrání-li tomu povaha věci, účel řízení anebo ochrana práv nebo oprávněných zájmů účastníků. Spojit řízení lze i v průběhu řízení za předpokladu, že tím nevznikne nebezpečí újmy některému z účastníků.

10. Pokud měl dle žalobce správní orgán za to, že obě řízení jsou související a jedno závisí na druhém (nejdříve přerušil řízení o přičlenění pozemků a poté řízení o změně honiteb), není jasné, z jakého důvodu tato různá správní řízení nespojil do jednoho a o těchto nevydal jedno rozhodnutí, čímž by rozhodl o dvou návrzích v situaci, kdy jeden na druhém závisí a týká se shodných pozemků a vlastníků. Skutečnost, že lze vést řízení o změně honiteb společně s řízením o přičlenění pozemků a v tomto společně vedeném řízení vyhovět jediným rozhodnutím již potvrdil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 10. 2014, č.j. 7 As 106/2013-40. Podstatným je, že ve společném řízení si správní orgán rovněž může vymezit pořadí, v jakém bude o navrhovaných změnách honiteb uvažovat, avšak dopady do práv účastníků by nedosahovaly takových rozměrů, jako v tomto případě.

11. Žalobce je přesvědčen, že výše popsanému postupu nic nebránilo, zvlášť když správní orgán tato řízení označil v prvoinstančním rozhodnutí za související. Změna honitby Tuřany a Kladská byla v žádosti navrhována a zároveň byla odůvodnitelná zásadami řádného mysliveckého hospodaření. Ve vztahu k pozemkům dotčeným změnou vlastnictví, u nichž se navrhovala změna honitby a které nebyly součástí uznané honitby Kladská, byly splněny všechny podmínky rovněž pro jejich přesunutí k honitbě Tuřany dle § 30 odst. 1 zákona o myslivosti, neboť s ní souvisely a souvisely rovněž mezi sebou.

12. Žalobce se domnívá, že výše popsaný postup nebyl zcela správný, když se upřednostnilo jedno řízení před druhým, navíc za situace, kdy druhé řízení bylo zahájeno dříve než první a v tomto řízení nebylo dosud o žádosti vlastníka pozemku rozhodnuto, a navíc to první bylo zahájeno pouze z podnětu druhého řízení. Žalobce je proto přesvědčen, že pro řízení o přičlenění volných pozemků, zahájené k žádosti držitele honitby Kladská, který označil v žádosti pozemky shodné, uvedené stejně tak v dříve zahájeném řízení o změnu honiteb z důvodu změny vlastnictví žadatelů, platí překážka litispendence.

Změna v místní příslušnosti správního orgánu

13. Žalobce je také názoru, že správní orgány zatížily rozhodnutí vadou, tedy i předešlé zrušení rozhodnutí odvolacího krajského úřadu, kdy věc rozhodovanou původně obcí s rozšířenou působností (dále jen „*ORP*“) Cheb přikázal k rozhodnutí ORP Sokolov, které zcela nekompetentně se značnými chybami docílilo toho, že došlo k neodůvodněným průtahům v řízení. Názor, který následně přijal prvoinstanční orgán o své kompetenčnosti opřený o doporučení nadřízeného správního orgánu je chybný a neodpovídá výkladovým stanoviskům, které má správní orgán od Ministerstva zemědělství k dispozici včetně komentářů k zákonu, kdy podle § 31 odst. 2 zákona o myslivosti jsou v prvé větě upraveny vztahy orgánů státní správy myslivosti. Jde však o úpravu zbytnou, neboť jestliže jeden z nich honitbu podle § 29 odst. 1 [zákona o myslivosti] uznal, je logicky příslušný i k rozhodnutí o její změně, samozřejmě po projednání s ostatními orgány státní správy myslivosti, do jejichž územního obvodu změna částečně (nebo i celá) spadá. Ve druhé větě nejde o vlastníky honiteb, ale o držitele honiteb. Tím, že v původním řízení o přičlenění pozemků v k.ú. Štědrá odvolací orgán v rámci tzv. zkráceného řízení rozhodnutí ORP Cheb zrušil, zasáhl svévolně a nedůvodně do majetkových práv vlastníků pozemků, kteří již v roce 2017 žádali o přičlenění vlastních pozemků ke společenstevní honitbě Tuřany. To vše platí za situace, kdy většina volných pozemků v napadeném rozhodnutí spadá do územního obvodu ORP Cheb, nikoliv Sokolov.

14. K namítané *nepřezkoumatelnosti rozhodnutí* žalobce konstatoval, že prvoinstanční rozhodnutí napadl řádným a včasným odvoláním, v němž poukázal nejen na tvrzenou nezákonnost rozhodnutí, ale též napadl řízení předcházející z důvodu procesních vad. V tomto se rovněž zabýval nepřezkoumatelností v podobě nedostatečného zdůvodnění úvah a důvodů pro vydané rozhodnutí. Na to žalovaný reagoval v napadeném rozhodnutí jedním odstavcem na str. 6, kde celkově výtky v odvolání zhodnotil jako námitky týkající se jen dřívějšího řízení o změně honitby, a proto uzavřel, že se tyto netýkají předmětného řízení o přičlenění pozemků k honitbě Kladská,

a dále se jimi nezabýval ani se k nim nevyjádřil. Žalobce s tímto postupem žalovaného nesouhlasí a namítá, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí nevypořádal s veškerými námitkami žalobce.

15. Prvoinstanční orgán se v odůvodnění svého rozhodnutí dle žalobce rovněž dostatečně nezabýval zdůvodněním úvah, kterými se řídil při přičleňování pozemků, když tyto volné pozemky, které se nacházely nejen na okrajích honitby při této hranici, ale i uvnitř mezi pozemky přičleněnými, přičlenil k honitbě Kladská a k tomu uvedl pouze dva důvody. Prvním důvodem je, že volné pozemky se nacházejí uvnitř vytyčené hranice honitby Kladská (vytyčena od r. 2003 podle zaniklé honitby AVENA ZLATÁ) s tím, že pro správní orgán bylo rozhodující, že tímto rozhodnutím nedojde ke změně hranice honitby Kladská, pouze se změní výměra. Pro tento důvod dále zmiňuje, že zákon nepředpokládá existenci volných pozemků uvnitř honitby a současný stav je v rozporu se zákonem, tudíž tento krok je nezbytně nutný. Druhý důvod je spíše jen konstatováním zákonného postupu v tom, že dle zákona honitbu tvoří soubor souvislých honebních pozemků a pozemky, které netvoří honitbu, přičlení správní orgán zpravidla k honitbě, která má s těmito honebními pozemky nejdelší společnou hranici a zásady řádného mysliveckého hospodaření nevyžadují jejich jiné přičlenění. Bližší rozbor a odůvodnění tohoto důvodu pro přičlení správní orgán účastníkům řízení neposkytuje a jen stroze konstatuje, že zásady vyžadují přičlenění volných pozemků nebo jejich částí k honitbě Kladská, neboť je třeba napravit nezákonný stav, aby všechny pozemky uvnitř honitby byly její součástí. Žalovaný toto doplnil pouze stroze, a sice že přičlenění k jiné honitbě není z hlediska zákona možné. Takto odůvodněné úvahy považuje žalobce za nedostatečné, když navíc správní orgán zcela odhlíží od řízení, které bylo z důvodu změny vlastnictví k pozemkům spadajícím do vytyčené hranice honitby Kladská zahájeno dříve a o podané žádosti nebylo dosud rozhodnuto. Z napadeného rozhodnutí, jakož i z prvoinstančního rozhodnutí tak nejsou dostatečně jasné důvody pro takový zásah do vlastnických práv vlastníků pozemků, kteří žádali o připojení svých pozemků k sousední honitbě Tuřany, čímž vyjádřili jasným a určitým způsobem svoji vůli.

16. Na základě výše uvedených skutečností lze uzavřít, že žalovaný postupoval v rozporu s právními předpisy, konkrétně s § 68 odst. 3 správního řádu, jelikož nebyly řádně odůvodněny úvahy správního orgánu při přičleňování honebních pozemků. Tyto skutečnosti činí napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů.

17. Dalším důvodem nepřezkoumatelnosti je dle žalobce skutečnost, že v napadeném rozhodnutí jsou vlastníci dotčených pozemků (účastníci řízení o změnu honitby) zařazeni mezi účastníky řízení dle § 27 odst. 1 písm. a) správního řádu jako vlastníci přičleněných volných pozemků do honitby Kladská na základě žádosti. Tito vlastníci však žádali o přičlenění do honitby Tuřany, nikoliv Kladská, konkrétně se jedná o W. Z., D. L., B. J., Croping Eko s.r.o.

18. Stran *nezákonnosti rozhodnutí pro nerespektování vůle vlastníků honebních pozemků a absenci řádného posouzení podmínek § 30 odst. 1 zákona o myslivosti a také zásad řádného mysliveckého hospodaření* žalobce uvedl, že za stěžejní z výčtu vad považuje skutečnost, že správní orgán svým postupem zasáhl do vlastnických práv vlastníků pozemků, kteří požádali o přesun svých pozemků do honitby Tuřany, ale rovněž v té souvislosti zasáhl do práv žalobce, který tak vnímá újmu na svých právech z pozice uživatele honitby Tuřany s právem výkonu myslivosti v honitbě Tuřany a v důsledku toho rovněž nezákonnost napadeného rozhodnutí. Tato nezákonnost je citelná nezanedbatelně, neboť vlastníci pozemků jsou současně členy žalobce a honebního společenstva i nositeli práva myslivosti a mají primární zájem na svých pozemcích vykonávat právo myslivosti a hospodaření v souladu s vlastním přesvědčením a zodpovědností, když za problematický vnímají výkon práva myslivosti a myslivecké hospodaření ze strany držitele a uživatele honitby Kladská, s jehož nastaveným a značně zkostnatělým systémem hospodaření, konkrétně s postupy a liknavostí ve vztahu k nekontrolovanému působení škod černou i spárkatou zvěří na svých pozemcích (prokazatelně se nesnižují stavy škodné zvěře) a dále s přístupem k odškodňování každoročně narůstajících škod, které evidují, nesouhlasí.

19. Žalovaný sice tyto námitky dle žalobce označil ze nesouvisející s předmětem řízení v napadeném rozhodnutí, avšak žalobce je vnímá jako stěžení, neboť rozhodnutí žalovaného o přednosti řízení má na okolnosti namítané i v této žalobě značný a nezanedbatelný dopad. Platí to právě, pokud správní orgány souvislost dotčených pozemků s honitbou Tuřany však z pohledu zásad tvorby honiteb a zásad řádného mysliveckého hospodaření zcela pomíjí, resp. se odmítají touto problematikou důkladně zabývat.

20. Již v roce 2017 vlastníci pozemků a členové Honebního společenstva Tuřany žádali správní orgán, aby jejich pozemky byly přesunuty k honitbě Tuřany, a to již před tím, než vyšlo najevo, že uvnitř honitby Kladská se nachází pozemky, o nichž nebylo nikdy rozhodováno a přináležely do zaniklé honitby AVENA ZLATÁ. Takového rozhodnutí se domáhali z důvodu změny vlastnictví. Zákon přitom nedává jinou možnost, kdy s ohledem na kogentní charakter § 31 odst. 4 zákona o myslivosti, pokud tedy vlastník pozemku z důvodu změny vlastnictví o změnu honitby požádá, je správní orgán povinen tuto změnu provést. Vlastníci volných pozemků byli v podstatě ze strany státní moci po celou dobu utvrzováni v tom, že jejich pozemky jsou součástí honitby Kladská, neboť do hranic honitby Kladská byly začleněny i jejich pozemky (hranice byla vymezena a napadené rozhodnutí tuto nemění). Pokud tehdy správní orgán vydal rozhodnutí, v němž vymezil hranice honitby Kladská, aniž by k této přiřadil i dotčené pozemky a nyní pro nápravu této nezákonnosti, kterou způsobila státní moc, rozšiřuje honitbu Kladská o dotčené pozemky a v případě krajních pozemků sousedících s hranicí honitby Tuřany nezohledňuje podmínky § 30 odst. 1 zákona o myslivosti a přání vlastníků, je tento postup nepřípustný a nedostatek důvodů způsobuje současně nepřezkoumatelnost. Navíc, když na těchto dotčených pozemcích po celou dobu probíhal výkon práva myslivosti ze strany LČR, a tedy tento výkon práva s ohledem na napadené rozhodnutí byl po celá léta nezákonný.

21. Za strany státní moci je v současné době způsobována vlastníkům pozemků další nezákonnost, kdy vlivem chybného postupu a vad rozhodnutí, které dle názoru správních orgánů nelze zhojit jinak než napadeným rozhodnutím, nyní vydají konstitutivní rozhodnutí s účinky ex nunc. Jinými slovy, budou-li dotčené pozemky vlastníků v roce 2024 přičleněny k honitbě Kladská, pak žádost o změnu honitby z důvodu změny vlastnictví z roku 2017 není důvodná pro tuto změnu skutečnosti, neboť ke změně vlastnictví došlo před přičleněním pozemků do honitby, proto noví vlastníci pozemků ztratí právo na vlastní volbu, které jim § 31 odst. 4 zákona o myslivosti garantuje i s ohledem na jeho kogentní charakter. Časový okamžik rozhodného data pro podání žádosti o změnu honitby z důvodu změny vlastnictví změní výsledek napadeného rozhodnutí, neboť zákon klade důraz na situaci po uznání honitby (potažmo přičlenění pozemků k honitbě). Správní orgány nemají legitimní oporu pro odebrání práva vlastníkům pozemků, jenž reálně spadaly do honitby Kladská, svobodně se rozhodnout, ke kterému uživateli provádějící výkon práva myslivosti chtějí být přičleněni, tím spíše když vlastníci pozemků založili honební společenstvo, nebudou moci na svých pozemcích výkon tohoto práva osobně realizovat.

22. Uvedené je nepřípustným zásahem do vlastnických práv a do práva svobodné volby.

23. Žalobce dále uvedl, že zájem vlastníků pozemků o přičlenění k honitbě Tuřany byl ve snaze, aby se sami podíleli na výkonu práva myslivosti, avšak ve formě začlenění do zcela konkrétní honitby, a na jejich pozemcích nevznikla lesní zvěří škoda, kterou v současné době nemají možnost aktivně snižovat. Povinnost zabývat se v řízení vůlí vlastníků dotčených pozemků vyplývá nejen ze skutečnosti, že vlastníci jsou účastníky řízení, ale i z významu vlastnického práva chráněného Listinou základních práv a svobod, právě i s ohledem na veškerá zákonná omezení, která z toho plynou.

24. Žalobce k tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2017, č.j. 2 As 169/2016-49, který se pojmem „*zásady řádného mysliveckého hospodaření*“ jako neurčitým právním pojmem zabýval s těmito závěry: „… *zásadami řádného mysliveckého hospodaření je třeba rozumět zásady hospodaření, které směřují primárně k ochraně zvěře jakožto přírodního bohatství státu a k udržení stability ekosystémů, ve kterých tato zvěř žije. Za tím účelem je třeba zajistit řádnou péči a chov zvěře spočívající v regulaci*

populací jednotlivých druhů zvěře, udržování kvality genofondu zvěře, zlepšování životních podmínek zvěře a zajištění řádné tvorby honiteb. Součástí zásad řádného mysliveckého hospodaření musí rovněž být udržování kvality životního prostředí a s tím související omezování škod způsobených zvěří na lesních a zemědělských pozemcích. Při jakémkoli mysliveckém hospodaření je rovněž třeba dbát udržení historické a kulturní úrovně a tradic české myslivosti. Hlavnímu cíli zákonné úpravy myslivosti a jednotlivým zásadám řádného mysliveckého hospodaření pak slouží jednotlivé instituty práva myslivosti jako lov zvěře, zazvěřování, přikrmování či výstavba krmných a jiných mysliveckých zařízení. S ohledem na výše uvedené se tedy nelze ztotožnit s doktrinárním výkladem zásad řádného mysliveckého hospodaření, dle kterého zásadami mysliveckého hospodaření nelze rozumět nic jiného než obecné zásady tvorby honiteb uvedené v § 17 (PETR, B. a kol. Zákon o myslivosti. Komentář. Praha: Wolters Kluwer, a. s., 2015, 300 s.“ Samotnou podstatou zákona o myslivosti je tedy zájem na nerušeném a řádném výkonu práva myslivosti coby činnosti v obecném či dokonce ve veřejném zájmu. Právo myslivosti přitom není právem absolutním, které nepřihlíží k právům vlastníka, ale je při vlastním rozhodování o tvorbě hranic jednotlivých honiteb nutno rozhodovat citlivě nejen k zájmům jednotlivých vlastníků, ale i povinnosti rozhodovat o konečném uspořádání hranice honitby na základě posouzení zásad řádného mysliveckého hospodaření. Existenci veřejného zájmu v tomto případě však žádný správní orgán neprovedl a nevypořádal se ani s argumentací žalobce potud, že veřejný zájem je ohrožen s poukazem na veškerou argumentaci žalobce.

25. Žalobce nesouhlasí s tím, že správní orgány výše uvedené opomíjí, a nesouhlasí ani s výkladem § 30 odst. 1 zákona o myslivosti uvedeným v odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí, které napadané rozhodnutí potvrzuje. Tento výklad zcela popírá smysl zákona o myslivosti, neboť jde zcela proti zásadám řádného mysliveckého hospodaření v dané lokalitě. Správní orgán přičleňoval honební pozemky dle § 30 odst. 1 zákona o myslivosti, aniž by zjistil skutečný stav honebních pozemků a posoudil zásady řádného mysliveckého hospodaření v dané lokalitě, když žalobce opakovaně v řízeních namítal souvislosti mezi dotčenými volnými pozemky a pozemky v honitbě Tuřany dle § 2 písm. g) zákona o myslivosti, nesprávné posouzení nejdelší společné hranice mezi jednotlivými honitbami a dotčenými pozemky a také nevhodné myslivecké hospodaření ze strany Lesů ČR s.p., jehož vlastníci dotčených pozemků již nechtějí být účastni. Tvrzení správního orgánu, že nepřičleněné pozemky se větší mírou dotýkají hranic honitby Kladská, je neodpovídající skutečnosti. Pohledem do pozemkových map a srovnáním hranic honiteb je patrné, že hranice pozemků vlastníků W., D., K., Croping Eko s.r.o., B. se v delší společné hranici dotýkají hranic honitby Tuřany, případně na ně navazují (bývalá honitba Odrava). Tedy jsou způsobilé vytvořit s honitbou Tuřany souvislé honební pozemky ve smyslu § 2 písm. g) zákona o myslivosti. Ostatně toto již bylo správním orgánem v minulosti potvrzeno ve zrušením rozhodnutí ze dne 22. 12. 2021 č.j. MUSO/101120/2021/OŽP/SABI, z toho ke srovnání je příloha č. 3 mapa zákresu původní hranice a nové hranice honitby Tuřany, kde jsou pozemky výše uvedených vlastníků zahrnuty.

26. Žalobce tedy od počátku s postupy správních orgánů nesouhlasí a je přesvědčen, že pozemky, u nichž došlo ke změně vlastnictví a jejichž vlastníci požádali o přesunutí do honitby Tuřany, bylo možné přesunout do honitby Tuřany, neboť s ní souvisely a souvisely rovněž mezi sebou, a to i jako pozemky volné. Současně zde jsou totiž naplněny veškeré podmínky, které klade § 30 odst. 1 zákona o myslivosti.

27. Žalobce je přesvědčen, že v řízení předcházejícím vydání napadeného rozhodnutí a volbou přednosti řízení o přičlenění, s nímž je spojen negativní zásah do práva vlastníků pozemků ve smyslu § 31 odst. 4 zákona o myslivosti z důvodu změny situace a rozhodného data, byla porušena také jeho práva jako nájemce honitby provádějící výkon práva myslivosti v honitbě Tuřany. Žalovaný v rozporu nejen s hmotným právem, ale i se základními zásadami činnosti správních orgánů negativně zasáhl do právní sféry žalobce a do právní i majetkové sféry ostatních účastníků.

III.

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K.

Vyjádření žalovaného k žalobě

28. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že žaloba je podána osobou zjevně neoprávněnou (usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 4. 2007, sp.zn. ÚS 756/07). Žalobce je uživatelem honitby Tuřany na základě nájemní smlouvy mezi držitelem a uživatelem honitby Tuřany. Ve správním řízení o přičlenění volných pozemků v souladu s § 30 odst. 1 zákona o myslivosti k honitbě Kladská je žalobce účastníkem řízení podle § 27 odst. 2 správního řádu (tzv. „*vedlejším účastníkem řízení*"). Žalovaný je právnickou osobou, která byla vytvořena za účelem dosažení cílů sledovaných zákonem o myslivosti, které svědčí právo myslivosti v uznané honitbě Tuřany. Toto právo mu bylo přenecháno držitelem honitby Tuřany na základě nájemní smlouvy. Přičleněním pozemků podle § 30 odst. 1 zákona o myslivosti nedošlo k zásahu do práv žalobce. Jak již uvedl žalovaný výše, jedná se o tzv. vedlejšího neboli nepřímého účastníka správního řízení. Jeho procesní postavení je oproti hlavnímu účastníkovi řízení, který je pro vedení řízení nepostradatelný, slabší, čemuž také odpovídá menší rozsah jeho procesních oprávnění. Podle § 27 odst. 2 správního řádu jsou vedlejšími účastníky správního řízení další dotčené osoby, pokud mohou být rozhodnutím příslušného správního orgánu, nebo výkonem práv a povinností jím založených (JUDr. Vedral, Správní řád. Komentář, II. vydání, rok 2012, s. 332), přímo dotčeny ve svých právech nebo povinnostech. K dotčení práv žalobce by došlo v předmětném správním řízení až možným přičleněním volných pozemků k honitbě Tuřany. A to tím, že by se zvětšila výměra honitby, ve které je mu na základě nájemní smlouvy držitelem Tuřany a žalobcem přenechán výkon práva myslivosti. Jedná se o subjekt odlišný od vlastníka pozemku. Nositelem vlastnického práva je nadále vlastník pozemku. Vzhledem k výše uvedenému dospěl žalovaný k závěru, že žalobce není způsobilý domáhat se ochrany vlastnického práva k předmětným pozemkům, to jsou nadále pouze vlastníci dotčených pozemků.

29. Nad rámec výše uvedeného považuje žalovaný za nutné k žalobě uvést následující. V části III. žaloby žalobce v bodě 1) poukazuje na to, že správní orgány zatížily předcházející řízení vadou. Tuto vadu spatřuje v tom, že správní orgány nerespektovaly podání vlastníků pozemků o změnu hranice honitby Tuřany a Kladská na základě § 31 odst. 4 zákona o myslivosti před tím, než bylo prvoinstančním orgánem ve správním řízení zjištěno, že některé pozemky navržené na změnu hranic v souladu s § 31 odst. 4 zákona o myslivosti netvoří žádnou honitbu a nelze je v souladu s výše uvedeným ustanovením zákona o myslivosti vyčlenit ze stávající honitby Kladská a začlenit do honitby Tuřany. Z § 31 odst. 4 zákona o myslivosti plyne, že změnu honitby správní orgán provede na základě žádosti vlastníka pozemku vždy k 31. prosinci roku následujícího po roce, v němž vlastník o úpravu požádal. Honitba je na základě § 2 písm. i) zákona o myslivosti soubor souvislých honebních pozemků jednoho nebo více vlastníků vymezený v rozhodnutí orgánu státní správy myslivosti, v němž lze provádět právo myslivosti podle tohoto zákona. Pokud tedy některé pozemky vlastníků uvedené v žádosti o změnu hranice dotčených honiteb podle § 31 odst. 4 zákona o myslivosti netvořily žádnou honitbu, nemohl prvoinstanční orgán rozhodnout o této změně a dbal v souladu s § 2 odst. 4 správního řádu, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu. Na to, že některé pozemky vlastníků (členů honebního společenstva) netvoří žádnou honitbu, poukázal žalovaný i v odůvodnění napadeného rozhodnutí.

30. Dále žalovaný uvedl, že v odstavci A) předmětné části žaloby žalobce namítá nesprávné posouzení otázky překážky řízení (litispendence). V úvodu žalobce namítá, že prvoinstanční orgán měl v souladu s § 140 odst. 1 správního řádu řízení o změně hranice honitby podle § 31 odst. 4 zákona o myslivosti a řízení o přičlenění volných pozemků v souladu s § 30 odst. 1 zákona o myslivosti sloučit v jedno řízení. Skutečnost, že lze vést společné řízení, žalobce opírá o rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2014, č.j. 7 As 106/2013-40. Daný rozsudek řeší změnu hranice podle § 31 odst. 1, § 31 odst. 4 a § 30 odst. 1 zákona o myslivosti a připouští možné vedení společného řízení podle § 140 odst. 1 správního řízení. Z § 140 odst. 1 správního řádu plyne, že správní orgán může na požádání účastníka nebo z moci úřední usnesením spojit různá řízení, k nimž je příslušný, pokud se týkají téhož předmětu řízení nebo

spolu jinak věcně souvisejí anebo se týkají týchž účastníků, nebrání-li tomu povaha věci, účel řízení anebo ochrana práv nebo oprávněných zájmů účastníků. V daném případě je na správní úvaze prvoinstančního orgánu, zda obě řízení sloučí v jedno řízení. Dle žalobce si ve společném řízení může správní orgán vymezit pořadí, v jakém bude o navrhovaných změnách uvažovat (zřejmě myšleno o řízeních). Jak již uvedl žalovaný výše ve svém stanovisku, změnu hranice honiteb v souladu s § 31 odst. 4 zákona o myslivosti lze provést pouze v uznané honitbě. Pokud tedy nastala situace, kdy bylo zjištěno, že některé pozemky netvoří honitbu, je potřeba předmětné pozemky přičlenit v souladu s § 30 odst. 1 zákona o myslivosti k honitbě, která má s těmito honebními pozemky nejdelší společnou hranici a zásady řádného mysliveckého hospodaření nevyžadují jejich jiné přičlenění. Následně pak provést změnu honitby podle § 31 odst. 4 zákona o myslivosti. Na základě výše uvedeného by správní orgán neměl možnost vymezit pořadí správních řízení. Dle správní úvahy žalovaného správný postup přednosti řízení je, že nejprve dojde k přičlenění volných pozemků podle § 30 odst. 1 zákona o myslivosti k honitbě Kladská. Toto své tvrzení žalovaný opírá o skutečnost, že předmětné pozemky se nacházejí v hranici současně uznané honitby a jejich jiné přičlenění není možné. Předmětným přičleněním se zabýval žalovaný v odůvodnění na straně 5 napadeného rozhodnutí. Žalovaný poukazuje na skutečnost, že žalobce byl vedlejším účastníkem všech správních řízení, mohl na výše uvedené upozornit a v souladu s § 140 odst. 1 správního řádu požádat prvoinstanční orgán o spojení obou řízení. V závěru této části žaloby žalobce namítá, že postup obou správních orgánů nebyl zcela správný, když bylo upřednostněno řízení o přičlenění volných pozemků podle § 30 odst. 1 zákona o myslivosti před dříve zahájeným řízením o změně hranice dotčených honiteb podle § 31 odst. 4 zákona o myslivosti. Dle žalobce zde platí překážka litispendence. Podle § 48 odst. 1 správního řádu zahájení řízení u některého správního orgánu brání tomu, aby o téže věci z téhož důvodu bylo zahájeno řízení u jiného správního orgánu. K danému žalovaný uvádí, že změna hranice honiteb v souladu s § 31 odst. 4 zákona o myslivosti je odlišným řízením od přičlenění volných pozemku v souladu s § 30 odst. 1 zákona o myslivosti. Dle správní úvahy žalovaného v daném případě nelze uvažovat o litispendenci.

31. Žalovaný dále uvedl, že v odstavci B) předmětné části žaloby žalobce namítá pochybení žalovaného v řízení o změně hranic honiteb Kladská a Tuřany podle § 31 odst. 4 zákona o myslivosti. Konkrétně žalobce namítá, že žalobce zatížil předmětné řízení vadou, když v rámci zkráceného přezkumného řízení zrušil rozhodnutí Městského úřadu Cheb a rozhodl o změně příslušnosti správního orgánu. Předmětným rozhodnutím žalobce určil, že dle místní příslušnosti je příslušným orgánem Městský úřad Sokolov. K danému žalovaný uvádí, že výše uvedené řízení se přímo netýká napadeného rozhodnutí. Nad tuto skutečnost považuje k dané námitce uvést následující. Při rozhodování správních orgánů je nutno postupovat v souladu s § 3 správního řádu. Dále je pak nutné připomenout, že i některé pozemky členů honebního společenstva, kteří požádali o změnu v souladu s § 31 odst. 4 zákona o myslivosti, netvořily žádnou honitbu. Proto bylo nutné předmětné pozemky přičlenit k honitbě, která s nimi má nejdelší společnou hranici, a následně pak pokračovat v řízení o změně hranic dotčených honiteb. Žalovaný poukazuje na skutečnost, že žalobce byl účastníkem zkráceného přezkumného řízení. Mohl využít svých práv v souladu s § 81 až § 83 správního řádu, kterých nevyužil. Tvrzení žalobce, že ve zkráceném řízení a změnou správního orgánu na základě místní příslušnosti došlo k svévolnému a neodůvodněnému zásahu do majetkových práv vlastníků, není opodstatněné. Dle žalovaného opět žalobce namítá zásah do vlastnických práv vlastníků pozemků. Jak již uvedl žalovaný v úvodu svého stanoviska, žalobci je přiznáno právo myslivosti nikoli práva vlastnická.

32. Dále žalovaný konstatoval, že v bodě 2 předmětné části žaloby žalobce namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí a prvoinstančního rozhodnutí. V prvním odstavci žalobce namítá nedostatečné vypořádání námitek uvedených v odvolání, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí. Dle žalobce se žalovaný nedostatečně vypořádal s jeho námitkami uvedenými v podaném odvolání. Žalovaný na straně 6 napadeného rozhodnutí uvedl správní úvahu k podanému odvolání žalobce a důvod, proč žalovaný považoval námitky uvedené

v odvolání za nedůvodné. Tvrzení žalobce, že v prvoinstančním rozhodnutí se správní orgán nedostatečně zabýval správní úvahou, proč se volné pozemky přičleňují v souladu s § 30 odst. 1 zákona o myslivosti k honitbě Kladská, není opět ze strany žalobce opodstatněné. Prvoinstanční orgán na straně 3 až 5 rozhodnutí uvedl své správní úvahy k předmětnému řízení. Zabýval se otázkou, proč nastala situace, která zapříčinila nepřičlenění některých pozemků v minulosti k honitbě Kladská, přesnou výměrou dotčených pozemků a následně pak uvedl i svou správní úvahu, proč předmětné pozemky přičlenil k honitbě Kladská. Tuto správní úvahu pak potvrdil v odvolacím řízení i žalovaný. Podle Nejvyššího správního soudu „*zákon předpokládá, že správní orgán bude primárně postupovat tak, že celek nepřičleněných pozemků přičlení k té honitbě, s níž má tento celek nejdelší společnou hranici. Správní orgán tedy netvoří novou honitbu, neurčuje přesný průběh hranice, a nemá tedy takový prostor pro úvahu jako v případě uznání honitby dle § 17 zákona o myslivosti (k tomu blíže rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2008, č.j. 1 As 43/2007-95, č. 2429/2011 Sb. NSS)*“, též platí, že „*v řízení o přičlenění honebních pozemků dle § 30 odst. 1 zákona o myslivosti se zkoumá délka hranic stávajících honiteb sousedících s přičleňovanými pozemky, nikoli však samotná hranice těchto honiteb ve smyslu jejího průběhu*“. Vzhledem k tomu, že se volné pozemky nacházely v obvodu již uznané honitby Kladská, neměl prvoinstanční orgán jinou možnost než přičlenit je ke stávající honitbě. V závěru této části žaloby žalobce uvádí, že v napadeném rozhodnutí žalovaný nesprávně označil účastníky řízení (W. Z., D. L., B. J. a společnost Cropimg Eko s.r.o.). Přezkoumáním prvoinstančního rozhodnutí žalovaný dospěl k závěru, že rozhodnutí není v rozporu s právními předpisy, ale vymezený okruh účastníků řízení je nesprávný. Na základě tohoto zjištění žalovaný upravil okruh účastníků řízení tak, že držitele sousedních honiteb Šabina a Tuřany zařadil do okruhu účastníků řízení podle § 27 odst. 1 písm. a) a § 27 odst. 1 písm. b) správního řádu. Dále pak žalovaný upřesnil okruh účastníků řízení v souladu se správním řádem, účastníky řízení vedeného na základě žádosti označil jako účastníky řízení podle § 27 odst. 1 písm. a) správního řádu a účastníky řízení vedeného z moci úřední označil jako účastníky podle § 27 odst. 1 písm. b) správního řádu. V daném případě se jednalo o žádost společnosti Lesů České republiky, s.p. ze dne 8. 12. 2022, č.j. LCR945/00957/2022, která byla prvoinstančnímu orgánu doručena dne 8. 12. 2022. Nejednalo se o vymezení účastníků na základě žádosti o změnu hranice honiteb podle § 31 odst. 4 zákona o myslivosti. V daném případě je námitka žalobce neopodstatněná.

33. Žalovaný dále uvedl, že v bodě 3) žaloby žalobce namítá nezákonnost rozhodnutí pro nerespektování vůle vlastníků pozemků a absenci posouzení podmínek uvedených v § 30 odst. 1 zákona o myslivosti a zásad řádného mysliveckého hospodaření. K důvodům přičlenění předmětných volných pozemků v souladu s § 30 odst. 1 zákona o myslivosti se vyjádřil žalovaný výše ve svém stanovisku. Dále pak žalobce namítá zásah do vlastnických práv vlastníků pozemků ve vztahu ke stanovení rozhodného data pro změnu hranice honitby v souladu s § 31 odst. 4 zákona o myslivosti, o kterou požádali vlastníci pozemků, před zahájením řízení o přičlenění pozemků podle § 30 odst. 1 zákona o myslivosti. K důvodům, proč bylo ze strany prvoinstančního orgánu přistoupeno k přičlenění volných pozemků a přerušení řízení o změně hranic dotčených honiteb, se vyjádřil žalovaný výše ve svém stanovisku. Přičleněním volných pozemků, které jsou ve vlastnictví žadatelů o změnu hranice honiteb podle § 31 odst. 4 zákona o myslivosti, došlo k nápravě nezákonného stavu a možnosti provést změnu hranic honiteb v souladu s § 31 odst. 4 zákona o myslivosti. Na základě přičlenění volných pozemků byl umožněn oprávněným osobám výkon práva myslivosti na předmětných pozemcích. Ke správní úvaze, proč bylo rozhodnuto o přičlenění volných pozemků v souladu s § 30 odst. 1 zákona o myslivosti k honitbě Kladská, se vyjádřil žalovaný výše ve svém stanovisku k žalobě. Vztahem mezi veřejným zájmem na výkonu práva myslivosti a ochranou vlastnického práva se zabýval Ústavní soud ve svých rozhodnutích ze dne 13. 12. 2006, sp.zn. Pl. ÚS 34/03 a ze dne 6. 3. 2007, sp.zn. Pl. ÚS 3/06. Ústavní soud konstatoval, že myslivost představuje legitimní omezení vlastnického práva vlastníka pozemku. K danému pak žalovaný poukazuje na skutečnost, že žalovaný přičleněním volných pozemků v souladu s § 30 odst. 1 zákona o myslivosti nebyl krácen na svém právu výkonu práva myslivosti v honitbě Tuřany.

34. Jak již žalovaný uvedl v úvodu svého stanoviska, žalobce je účastníkem řízení na základě skutečnosti, že je uživatelem stávající honitby Tuřany. Držitel honitby Tuřany přenechal výkon práva myslivosti v předmětné honitbě žalobci. Přičleněním pozemků k honitbě Kladská v souladu s § 30 odst. 1 zákona o myslivosti nemůže dojít k dotčení výkonu práva myslivosti v honitbě Tuřany a tím k dotčení práv přiznaných zákonem o myslivosti žalobci. Případnou změnou hranice honiteb Kladská a Tuřany v souladu s § 31 odst. 4 zákona o myslivosti, o kterou požádali vlastníci pozemků v předchozích řízeních, dojde k možnému zásahu do práv žalobce tím, že se zvětší výměra honitby a bude mu umožněn možný výkon práva myslivosti na pozemcích, které jsou v současné době součástí uznané honitby Kladská, a výkon práva myslivosti je tam na základě přičlenění volných pozemků v souladu s § 30 odst. 1 zákona o myslivosti a napravení nezákonného stavu zajištěn jinou oprávněnou osobou.

35. S odkazem na výše uvedené trvá žalovaný na tom, že postupem žalovaného nedošlo ke krácení práv žalobce a bylo vůči němu postupováno v souladu se zákonem. Námitky uváděné žalobcem považuje žalovaný za vyvrácené, bezpředmětné a neopodstatněné.

IV.

36. Osoby zúčastněné na řízení se k věci nevyjádřily.

V.

Posouzení věci soudem

37. Vzhledem k tomu, že žalobce i žalovaný souhlasili s projednáním věci bez jednání, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „*s.ř.s.*“) o věci samé bez jednání.

38. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

A.

39. Podle § 2 písm. i) zákona se honitbou soubor souvislých honebních pozemků jednoho nebo více vlastníků vymezený v rozhodnutí orgánu státní správy myslivosti, v němž lze provádět právo myslivosti podle tohoto zákona. Držitelem honitby osoba, které byla rozhodnutím orgánu státní správy myslivosti honitba uznána (§ 2 písm. m) téhož zákona). Uživatelem honitby držitel honitby, pokud honitbu využívá sám, nebo osoba, které držitel honitby honitbu pronajal (§ 2 písm. n) téhož zákona).

40. Práva a povinnosti uživatelů honiteb při ochraně myslivosti a zlepšování životních podmínek zvěře jsou vymezeny v § 11 zákona o myslivosti.

41. Podle § 17 odst. 1 zákona o myslivosti lze myslivost provozovat jen v rámci uznané honitby.

42. Podle § 18 odst. 1 věta první zákona o myslivosti návrh na uznání honitby podává vlastník honebních pozemků nebo přípravný výbor honebního společenstva (§ 19 odst. 4) orgánu státní správy myslivosti. Návrh na uznání vlastní honitby může podat vlastník souvislých honebních pozemků, které splňují podmínky uvedené v § 17 (§ 18 odst. 2 téhož zákona). Vlastník honebních pozemků může spolu s dalšími vlastníky honebních pozemků vytvořit honební společenstvo, které pak může při splnění podmínek uvedených v § 17 podat návrh na uznání společenstevní honitby (§ 18 odst. 3 téhož zákona). Navrhovatel může požádat, aby k honebním pozemkům dosahujícím minimální výměry byly přičleněny další souvislé honební pozemky jiných vlastníků, a to s uvedením důvodů tohoto přičlenění (§ 18 odst. 4 věta první téhož zákona). Pokud provádí přičlenění orgán státní správy z vlastního podnětu, může se tak stát jen se souhlasem držitele honitby (§ 18 odst. 4 věta třetí téhož zákona).

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K.

43. Podle § 31 odst. 2 zákona o myslivosti návrh na změnu honitby podávají držitelé dotčených honiteb společně, a to orgánu státní správy myslivosti, do jehož územního obvodu zasahují dotčené honební pozemky největší částí. Nedohodnou-li se vlastníci dotčených honiteb na předložení společného návrhu na změnu honitby, může návrh podat kterýkoliv z nich. Jde-li o společenstevní honitbu, podá návrh honební společenstvo. Změnu honitby vyplývající ze změn vlastnictví honebních pozemků, o kterou požádá vlastník honebních pozemků, provede orgán státní správy myslivosti vždy k 31. prosinci roku následujícího po roce, v němž vlastník o úpravu požádal (§ 31 odst. 4 téhož zákona). Orgán státní správy myslivosti může na návrh držitele honitby, orgánu ochrany přírody nebo orgánu státní správy lesa v odůvodněných případech rozhodnout o změně minimálních nebo normovaných stavů zvěře pro danou honitbu (§ 31 odst. 5 téhož zákona). Podle § 31 odst. 6 písm. a) a b) zákona o myslivosti honitba zaniká zrušením, sloučením nebo rozdělením honitby na žádost jejich držitelů a nabytím právní moci nových rozhodnutí o uznání honitby, nebo zrušením honebního společenstva.

44. Pokud jde o „*využití honiteb*", § 32 odst. 1 zákona o myslivosti stanoví, že držitel honitby může honitbu využívat sám nebo ji může pronajmout.

45. Oprávnění a povinnosti uživatele honitby jsou pak zákonem o myslivosti vymezeny v souvislosti s „*myslivecký*m *hospodařením a lovem*" v části páté zákona o myslivosti.

46. S ohledem na shora uvedená ustanovení zákona o myslivosti je nutné dospět k závěru, že uživatel honitby, který má honitbu pronajatou v souladu s ustanovením § 32 odst. 1 zákona o myslivosti, avšak není vlastníkem honebních pozemků ani honebních společenstvem, resp. není držitelem honitby, má práva a povinnosti pouze v souvislosti s užíváním pronajaté honitby, resp. mysliveckým hospodařením a lovem, jak jsou vymezeny v hlavě páté a ochranou myslivosti a zlepšováním životních podmínek zvěře, jak jsou vymezeny v § 11.

47. Takový nájemce honitby nemá žádná veřejná subjektivní práva ani povinnosti ve vztahu k uznání honitby, přičlenění dalších souvislých honební pozemku jiných vlastníků k honebním pozemkům či změně honitby. A to proto, že mu je zákon o myslivosti nepřiznává.

B.

48. Jak vyplývá z výroku prvoinstančního rozhodnutí, bylo jím podle § 30 odst. 1 zákona o myslivosti rozhodnuto o přičlenění specifikovaných pozemků k honitbě Kladská.

49. Řízení podle § 30 odst. 1 zákona o myslivosti je jedním z typů řízení podle hlavy III., která se týká „*uznání honiteb a jejich změn*".

50. Podle § 30 odst. 1 zákona o myslivosti honební pozemky, které netvoří vlastní nebo společenstevní honitbu, přičlení orgán státní správy myslivosti zpravidla k honitbě, která má s těmito honebními pozemky nejdelší společnou hranici a zásady řádného mysliveckého hospodaření nevyžadují jejich jiné přičlenění. Podle § 30 odst. 1 téhož zákona vlastníkům honebních pozemků, které orgán státní správy myslivosti přičlenil podle odstavce 1, náleží od držitele honitby náhrada; jde-li o společenstevní honitbu, je náhradu povinno platit honební společenstvo.

51. Také právě citované ustanovení nijak nevybočuje z toho, co soud uvedl ve vztahu k veřejným subjektivním právům a povinnostem uživatele honitby, který má honitbu pronajatou v souladu s ustanovením § 32 odst. 1 zákona o myslivosti, avšak není vlastníkem honebních pozemků ani honebních společenstvem. Ani toto ustanovení mu totiž žádná veřejná subjektivní práva nebo povinnosti nepřiznává. Zákon o myslivosti se i zde zmiňuje pouze o vlastnících honebních pozemků a honebním společenstvu. Nikoli o uživateli honitby.

52. Rozhodnutí se dotýká rozsahu honitby, tedy toho, jak byla honitba původně vymezena rozhodnutím o uznání honitby podle § 29 odst. 3 zákona o myslivosti, podle kterého se v rozhodnutí o uznání honitby uvede její název, její držitel, výměra honebních pozemků v členění podle druhů kultur, popis hranic, vyznačení obvodu honitby, výčet a výměry honebních pozemků

přičleněných s uvedením jejich vlastníků a důvodů přičlenění, jakostní třídy honitby pro jednotlivé druhy zvěře navržené držitelem honitby a jejich minimální a normované stavy.

53. Toto rozhodnutí se, jak vyplývá z jeho obsahu, týká držitele honitby a vlastníků honebních pozemků, tudíž to samé platí pro jeho změny, tedy i řízení podle § 30 odst. 1 zákona o myslivosti, kterým dojde k rozšíření honitby o jiné pozemky.

54. Stejně tak platí, že řízení podle 30 odst. 1 zákona o myslivosti není řízením o myslivecké hospodařením a lovu, jak jsou vymezeny v hlavě páté ani o ochraně myslivosti a zlepšováním životních podmínek zvěře, jak jsou vymezeny v § 11, kde naopak veřejná subjektivní práva a povinností uživatelů honitby založena jsou. I proto nelze prostého nájemce honitby považovat za osobu, která by mohla být přímo dotčena na svých veřejných subjektivních právech.

55. Žalobce, jakožto nájemce honitby od Honebního společenstvo Tuřany, tedy nemohl být na svých veřejných subjektivních právech či povinnostech jakkoli zkrácen. A to o to více za situace, kdy žalobu proti napadenému rozhodnutí Honební společenstvo Tuřany nepodalo, předmětné pozemky byly přičleněny k honitbě Kladská, tedy nedošlo ke změně území honitby Tuřany, tedy potenciální změně obsahu smlouvy mezi Honebním společenstvem Tuřany a žalobcem a současně se nejednalo o pozemky, na kterých by žalobce vykonával myslivecké hospodařením a lov, jak jsou vymezeny v hlavě páté, ani nevykonával ochranu myslivosti a zlepšováním životních podmínek zvěře, jak jsou vymezeny v § 11. Žalobcem pronajatá honitba zůstala v nezměněném rozsahu a rozhodnutí o přičlenění pozemků k jiné honitbě nemá přímý dopad na jeho možnost vykonávat právo myslivosti v rozsahu sjednaném v nájemní smlouvě.

56. Na shora uvedených skutečnostech nemění nic ani skutečnost, že se žalobcem bylo správními orgány jednáno jako s účastníkem řízení, a to odkazem na ustanovení 27 odst. 2 správního řádu. Postavení žalobce se tedy vydáním správních rozhodnutí nijak nezměnilo, a proto nemohl být jakkoli zkrácen na svých právech.

C.

57. Nad rámec shora uvedeného je vhodné k námitkám žalobce uvést, že žalobce není držitelem honitby ani jeho zástupcem pro správní nebo soudní řízení. Není ani vlastníkem honebních pozemků. Jeho postavení je zcela závislé na jednání či nejednání těchto osob, protože jeho oprávnění jsou na nich zcela závislá. Žalobce nerozhoduje o velikosti honitby, pouze si může honitbu ve stavu, ve kterém se nachází, si od držitele pronajmout.

58. Jak již bylo zmíněno, podle § 30 odst. 1 zákona o myslivosti honební pozemky, které netvoří vlastní nebo společenstevní honitbu, přičlení orgán státní správy myslivosti zpravidla k honitbě, která má s těmito honebními pozemky nejdelší společnou hranici a zásady řádného mysliveckého hospodaření nevyžadují jejich jiné přičlenění. Podle § 31 odst. 4 zákona o myslivosti změnu honitby vyplývající ze změn vlastnictví honebních pozemků, o kterou požádá vlastník honebních pozemků, provede orgán státní správy myslivosti vždy k 31. prosinci roku následujícího po roce, v němž vlastník o úpravu požádal.

59. Řízení podle § 30 odst. 1 a § 31 odst. 4 zákona o myslivosti jsou řízeními se samostatným předmětem, a proto mohou být vedena odděleně. Žádné z těchto řízení se žalobce nijak nedotýká na jeho právech, a proto není, namísto vlastníků honebních pozemků a držitelů honitby důvodně oprávněn namítat nezákonnosti, ke kterým podle jeho názoru došlo. Jeho postavení je odvozeno toliko od smlouvy o nájmu honitby. Pokud se tyto osoby například nedomůžou rozšíření území honitby, musí žalobce tento stav přijmout. Tyto osoby totiž na něho nemohou převést více práv než sami mají, resp. která si sami nevymohly.

60. Žalobce tedy není osobou, která by namísto těchto osob mohla například vznášet námitky o nesprávné místní příslušnosti v jiné než nyní souzené věci, průtazích v jiné souzené věci či důvodech spojení této jiné věci s nyní souzenou věcí.

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K.

61. Ač jsou správní rozhodnutí přezkoumatelná, neboť z nich je zřejmé jak a z jakých důvodů správní orgány rozhodly, žalobce se svojí námitkou staví do pozice osoby, která je oprávněna hájit práva jiných, kdy žalobce v žalobě tvrdí: „*Z napadeného rozhodnutí jakož i z původního rozhodnutí tak nejsou dostatečně jasné důvody pro takový zásah do vlastnických práv vlastníků pozemků, kteří žádali o připojení svých pozemků k sousední honitbě Tuřany, čímž vyjádřili jasný určitým způsobem svoji vůli",* či*:* „*Dalším důvodem pro nepřezkoumatelnosti je skutečnost, kdy v napadeném rozhodnutí jsou vlastníci dotčených pozemků (účastníci řízení o změnu honitby) zařazení mezi účastníky řízení podle paragrafu 27 odst. 1… Tito vlastníci však žádali o přidělení do honitby Tuřany, nikoliv Kladská, konkr. se jedná o…"* To samé žalobce činí i pokud jde o námitku nezákonnosti rozhodnutí „*pro nerespektování vůle vlastníků honebních pozemků*". Takové oprávnění ale žalobci nepřísluší. Úplně to samé platí i pro žalobcův odkaz na postoj „*vlastníků pozemků a členů Honebního společenstva Tuřany*". Žalobce je i zde osobou odlišnou od těchto osob.

62. Pokud jde o otázku, zda „*zásady řádného mysliveckého hospodaření nevyžadují jejich jiné přičlenění*", i touto se správní orgány jasným způsobem vypořádaly, když uvedly, že „*předmětné pozemky se nacházejí v současně uznané hranici Kladská*", „*existencí volných honebních pozemků je narušena souvislost pozemků v dotčené části honitby Kladská" a* že „*rozhodnutím nedochází ke změně hranice honitby Kladská, pouze se mění její uváděná výměra"*. Pokud se v § 30 odst. 1 zákona o myslivosti hovoří o tom, že zásady řádného mysliveckého hospodaření nevyžadují jejich jiné přičlenění, je nezbytné toto posouzení provést toliko z pohledu prostorového, tedy zda vytvořené území umožní nebo neumožní řádný výkon mysliveckého hospodaření. V případě, kdy po přičlenění pozemků nedojde ke změně hranice honitby, nýbrž dojde k vytvoření dosud nesouvislého území vyplněním jeho mezer, jak nastalo v předmětné případě, nemůže být o možnosti řádného mysliveckého hospodaření pochyb.

63. Pokud jde pak o námitku žalobce obviňující Lesy České republiky, s.p. z „*problematického výkonu práva a myslivosti a mysliveckého hospodaření*", nad rámec shora uvedeného je vhodné doplnit, že zákon o myslivosti s touto skutečností nespojuje nutnost přičlenění honebních pozemků k honitbě, kde se její uživatel oprávněně či neoprávněně domnívá, že „*výkon práva a myslivosti a mysliveckého hospodaření*" vykonává lépe než jeho soused.

VI.

Rozhodnutí soudu

64. Soud neshledal žádný z žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl, neboť není důvodná.

VII.

Odůvodnění neprovedení důkazů

65. Soud neprovedl žádný z navržených důkazů, neboť jejich provedení nebylo nezbytné k posouzení důvodnosti či nedůvodnosti žaloby.

VIII.

Náklady řízení

66. Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. by měl právo na náhradu nákladů řízení žalovaný, když měl ve věci plný úspěch. Jelikož žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

67. Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s.ř.s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných může jí soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Vzhledem k tomu, že soud neuložil žádné z osob zúčastněných na řízení žádnou povinnost, nemohly jim vzniknout náklady podle § 60 odst. 5 věty prvé s.ř.s. Soud neshledal ani důvodů zvláštního zřetele hodných, které by přiznání nákladů osobám zúčastněným na řízení odůvodňovaly, proto žádná z osob zúčastněných na řízení nemá právo na náhradu nákladů.

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 4. října 2024

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K.